

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csp/15/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218200409
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8218200409.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Katarínou Krochtovou v spore žalobcu U. C., A.. XX.XX.XXXX, W. A. Q. XX, XXX XX D., zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému RECLAIM, a.s., Staromestská 3, 811 03 Bratislava, IČO: 46 076 760, zast. JUDr. Martin Babčaník, advokát so sídlom Alžbetin dvor 1348, 900 42 Miloslavov, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 500,00 Eur, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietal.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal dňa 26.02.2018 na tunajší súd žalobu proti žalovanému, ktorou sa domáhal zaplata sumy 6.347,61 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov konania.

2. V žalobe dôvodil tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/186/2011 o zaplata sumy 12.307,50 Eur bol ako spotrebiteľ v postavení žalovaného úspešný, keď súd rozsudkom zo dňa 12.10.2017, právoplatným dňa 24.11.2017, žalobe v časti o zaplata sumy 5.959,89 Eur vyhovel a v prevyšujúcej časti o sumu 6.347,61 Eur žalobu zamietol. S poukazom na dôvody označeného rozsudku, tretiu vetu § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uviedol, že ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, pretože svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať podľa žalobcu sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Na základe toho si voči žalovanému uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie v sume 6.347,61 Eur zodpovedajúcej sume, o ktorú sa chcel žalovaný v základnom konaní na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 03.04.2018. Argumentoval tým, že tunajší súd v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 5C/186/2011 vec právne posúdil tak, že ak dodávateľ od zmluvy so žalobcom odstúpil, je žalobca povinný vrátiť dodávateľovi sumu, o ktorú sa bezdôvodne obohatil. Žalovaný súčasne namietal pasívnu vecnú legitimáciu s odôvodnením, že za porušenie práv spotrebiteľa zodpovedá výslovne len dodávateľ a nemôže ním byť subjekt, na ktorého boli

prevedené práva a povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy uzavretej medzi dodávateľom a žalobcom (spotrebiteľom). Žalovaný namietal, že žalobca by mal nárok na primerané finančné zadostučinenie za predpokladu, ak by súd toto porušenie práva konštatoval vo výroku rozhodnutia, k čomu v tomto prípade nedošlo. Podľa názoru žalovaného žalobca nešpecifikoval žiadne právo alebo povinnosť, ktoré v základnom konaní uplatnil a ktoré viedli k zamietnutiu žaloby. To, že spotrebiteľ bol v základnom konaní čiastočne úspešný, ešte nezakladá jeho právo na primerané finančné zadostučinenie. Odstúpenie od zmluvy, k čomu pristúpil pôvodný dodávateľ, nemožno označiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku alebo za porušenie práva. Okrem toho žalovaný vyslovil názor, že výška primeraného finančného zadostučinenia, ktorej sa žalobca domáha, je neprimerane vysoká. Na základe toho navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Žalovaný dodal, že v prípade, ak by sa súd nestotožnil s jeho argumentáciou, vznáša námietku započítania, a to oproti pohľadávke, ktorá bola žalovanému priznaná rozsudkom súdu sp. zn. 5C/186/2011 zo dňa 12.10.2017.

4. Súd v danej veci rozhodol rozsudkom č. k. 3Csp/15/2018-88 zo dňa 05.02.2019, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s odôvodnením, že nebolo preukázané splnenie podmienky podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a okrem toho súd konštatoval, že v prípade žalovaného nie je daná pasívna vecná legitímácia, keďže iba pôvodný dodávateľ mal dosah na uzavretie úverovej zmluvy.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, v ktorom tvrdil, že primerané finančné zadostučinenie si proti žalovanému uplatnil po tom, čo bol v základnom konaní pod sp. zn. 5C/186/2011 v procesnom postavení žalovaného úspešný, keďže súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 6 347,61 Eur s prísl. Jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadostučinenie podľa zákona č. 250/2007 Z. z. je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, a to bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené, pričom nie je podstatné, či je spotrebiteľ na strane žalobcu alebo žalovaného. Poukázal aj na to, že súd v základnom konaní konštatoval, že predmetná úverová zmluva neobsahovala všetky náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Súčasne sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného. Pokiaľ ide o výšku požadovaného finančného zadostučinenia, žalobca poukázal na to, že žalovaný, ako dodávateľ vyskúšal v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/186/2011, či sa mu podarí na jeho úkor bezdôvodne obohatiť o sumu 6 347,61 Eur. Podľa názoru žalobcu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty takej sumy, o ktorú chcel dodávateľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť. Tým by bola podľa žalobcu najlepšie zabezpečená odradzovacia funkcia primeraného finančného zadostučinenia. Podľa žalobcu výška primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu bola spôsobená zo strany dodávateľa. Preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 11.04.2019, v ktorom uviedol, že žalobca nepreukázal, aby v základnom konaní úspešne bránil svoje spotrebiteľské práva, keďže k žalobe sa nevyjadril a na pojednávaní sa nezúčastňoval. Vyslovil názor, že v prípade uplatnenia takýchto nárokov musí byť spotrebiteľ v základnom konaní v postavení žalobcu a v prípade, ak je v pozícii žalovaného, môže právo uplatniť len vtedy, ak v konaní vzniesol vzájomný návrh a bol so svojim vzájomným návrhom úspešný. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval konkrétne právo alebo povinnosť, stanovenú na ochranu spotrebiteľa, ktoré na súde v základnom konaní uplatnil a ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby. V predmetnom konaní jedine vedľajší účastník na strane odporcu vzniesol námietku premlčania. Žalobca tak nepreukázal vlastnú aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žalobného návrhu o zaplatenie. Čiastočný neúspech žalovaného v pôvodnom konaní nebol odôvodnený neprijateľnými zmluvnými podmienkami úverovej zmluvy či iným porušením spotrebiteľských práv a povinností, ale bol dôsledkom účinkov odstúpenia od zmluvy. Samotná skutočnosť, že spotrebiteľ bol čiastočne v predchádzajúcom súdnom spore úspešný ešte totiž jeho nárok na primerané finančné zadostučinenie nezakladá. Označenie Úverovej zmluvy v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5C/186/2011 zo dňa 12.10.2017 za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, bolo konštatované len nad rámec, pričom uvedená skutočnosť nebola dôvodom pre čiastočné zamietnutie žaloby. Žalovaný vyslovil názor, že spotrebiteľovi by mal byť priznaný nárok tohto druhu len v prípade, ak je porušenie práva alebo povinnosti stanovenej na ochranu spotrebiteľa konštatované vo výrokovej časti právoplatného súdneho rozhodnutia. Žalovaný sa tiež bránil tým, že ako nadobúdateľ pohľadávky nemal nijaký právny

dosah na obsah zmlúv svojho právneho predchodcu. Popieral aj výšku nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a v tej súvislosti poukázal na to, že žalobca v postavení dlžníka nielenže neplnil riadne a včas svoje platobné povinnosti a porušil podmienky splatnosti úveru, ale aj naďalej vytrvalo ignoruje svoju platobnú povinnosť voči žalovanému ako veriteľovi, ku ktorej bol zaviazaný právoplatným rozhodnutím súdu. Preto priznanie akéhokoľvek finančného zadosťučinenia v prospech žalobcu, ktorý sám porušuje svoje povinnosti vo vzťahu k žalovanému, by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1379/2014 zo dňa 23.02.2016, v ktorom odvolací súd skonštatoval, že dostatočnou sankciou pre veriteľa za porušenie povinnosti je už samotné vyhlásenie úveru za úver bez úrokov a bez poplatkov. Okrem toho uviedol, že podľa jeho vedomostí aj Krajský súd v Prešove v okolnostiach takýchto prípadov priznáva primerané finančné zadosťučinenie v rozpätí od 100,00 Eur do 300,00 Eur, výnimočne 500,00 Eur, ak to odôvodňujú konkrétne osobitosti (napr. rozsudok sp. zn. 19Co/164/2018 zo dňa 10.01.2019, rozsudok sp. zn. 16Co/22/2018 zo dňa 28.11.2018, rozsudok sp. zn. 7Co/88/2018 zo dňa 28.11.2018, rozsudok sp. zn. 19Co/105/2018 zo dňa 15.11.2018, rozsudok sp. zn. 7Co/62/2018 zo dňa 29.10.2018, rozsudok sp. zn. 6Co/18/2018 zo dňa 25.10.2018). Tiež poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/22/2018 z 23.10.2018, v ktorom odvolací súd okrem iného vyslovil, že „Účelom primeraného finančného zadosťučinenia nie je vytvoriť pre spotrebiteľov zdroj zisku alebo spôsob obchádzania podmienok alebo prekážok uplatnenia iných nárokov (napr. nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia), ale vytvoriť dostatočne účinné prostriedky na zabránenie uplatňovania neprijateľných podmienok alebo na presadzovanie práv spotrebiteľov ... Zároveň je potrebné brať do úvahy, že primeraným finančným zadosťučinením sa kompenzuje nemajetková ujma, teda ujma, ktorej peňažnú hodnotu je vôbec ťažké vyjadriť.“ Okrem toho žalovaný argumentoval tým, že vzniesol námietku započítania voči nároku žalobcu, pričom pohľadávka prisúdená mu v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 5C/186/2011 je rádovo vyššia ako možná suma priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi v tomto konaní. Aj vzhľadom na danú skutočnosť navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 12Co/63/2019-113 zo dňa 07.11.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že v danom prípade, a to s poukazom na právoplatne ukončené konanie vo veci sp. zn. 5C/186/2011, sú splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd tiež vyslovil, že žalovaný je v danej veci pasívne vecne legitimovaný, pričom z tohto pohľadu je postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu na žalovaného bez právneho významu a nemôže ho zbaviť zodpovednosti za konanie, dôsledkom ktorého je vznik nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd súčasne uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude vysporiadať sa aj s námietkou započítania vznesenou žalovaným.

8. Súd vo veci nariadil viaceré pojednávania, ktoré sa uskutočnili v dňoch 11.09.2018, 15.11.2018, 05.02.2019, 05.05.2020 a 07.09.2020.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, jej prílohami, a to rozsudkom tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 5C/186/2011 zo dňa 12.10.2017, vyjadrením žalovaného k žalobe vrátane príloh preukazujúcich nárok žalovaného v postavení žalobcu v pôvodnom konaní sp. zn. 5C/186/2011 (č. l. 21-41), rozhodnutiami všeobecných súdov predložených stranami sporu k danej veci (č. l. 57-60, 66-70, 134-137), vyjadrením žalovaného zo dňa 29.01.2019 (č.l. 76-78), rozsudkom tunajšieho súdu v tejto veci zo dňa 05.02.2019, odvolaním žalobcu voči rozsudku, vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu, uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/63/2019-113 zo dňa 07.11.2019, vyjadrením žalovaného zo dňa 11.06.2020 (č.l. 143-145), výsluchom žalobcu, prednesmi právnych zástupcov strán sporu, aktuálnym výpisom z OR SR právneho predchodcu žalovaného, zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5C/186/2011: žaloba a prílohy (č.l. 1-19), úverová zmluva zo dňa 04.06.2008, Všeobecné zmluvné podmienky Santander Consumer Finance a.s., organizačná zložka pre poskytovanie úverov na dopravnú techniku (č.l. 22-27), výpisy z Obchodného registra SR právneho predchodcu žalovaného (č.l. 28-32), listinné dôkazy týkajúce sa poskytnutého úveru v základnom konaní (č.l. 33-75), zmluvy o postúpení pohľadávok (č.l. 91-104, 148-155), vstup vedľajšieho účastníka do konania (Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), zápisnica o pojednávaní zo dňa 17.05.2013 (žalovaný - neprítomný, vedľajší účastník neprítomný), uznesenie o pripustení zmeny subjektu na strane žalobcu (RECLAIM, a.s.), zápisnica o pojednávaní zo dňa 28.06.2016 (žalovaný - prítomný, právny zástupca vedľajšieho účastníka - prítomný), zápisnica o pojednávaní zo dňa 12.10.2017 (žalovaný - neprítomný).

10. Na pojednávaniach právni zástupcovia strán sporu trvali na doterajších prednesoch a písomných vyjadreniach.

11. Na pojednávaní dňa 05.05.2020 právny zástupca žalobcu sa odvolal na závery uznesenia odvolacieho súdu, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, na bod 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Nesúhlasil s kompenzačnou námietkou protistrany, nakoľko nemajú vedomosť, či žalobca už protistrane plnil, v akej výške a podobne. Právny zástupca tiež uviedol, že podľa jeho vedomostí žalobca ťažko znášal dlhotrvajúce súdne konanie vo veci sp. zn. 5C/186/2011, nevedel ako to dopadne, koľko bude platiť, či bude naňho ešte nejaká exekúcia a podobne. Argumentoval aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016, podľa ktorého výška primeraného finančného zadostučinenia sa považuje za akceptovateľnú, ak zohľadňuje 50% číselného vyjadrenia sumy, o ktorú sa dodávateľ či už bezdôvodne obohatil, alebo nejakým iným spôsobom neoprávnene inkasoval.

12. Na pojednávaní dňa 05.05.2020 právny zástupca žalovaného uviedol, že v označenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR bol vyslovený právny názor priamo k ustáleniu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Tiež uviedol, že žalobca doteraz nešpecifikoval, ktoré právo alebo povinnosť ustanovenú zákonom o ochrane spotrebiteľa žalovaný porušil, ktoré uplatnil a ktoré viedlo k zamietnutiu žaloby. Totiž dôvodom čiastočného neúspechu žalovaného v pôvodnom konaní bolo, že konajúci súd konštatoval, že žalobcovi v danom konaní nepatrí úrok ani zmluvné pokuty, ani náklady v súvislosti s výkonom záložného práva v dôsledku porušenia zmluvy od počiatku, a to pre odstúpenie od zmluvy. Tento čiastočný neúspech nebol odôvodnený neprijateľnými zmluvnými podmienkami úverovej zmluvy, či iným porušením spotrebiteľských práv a povinností, ale bol dôsledkom účinkov odstúpenia od úverovej zmluvy. Dôvodom, pre ktorý žalovaný nepodal odvolanie voči rozsudku vo veci sp. zn. 5C/186/2011 zo dňa 12.10.2017 bolo to, že voči žalobcovi je jeho pohľadávka už aj v judikovanom rozsahu nevyožiteľná, a to s poukazom na množstvo voči nemu vedených exekučných konaní. Okrem toho namietal neprímeranosť výšky žalobcom uplatneného zadostučinenia a jeho nárok označil dokonca za rozporný s dobrými mravmi, keďže žalobcu označil za neplatiča, ktorý chce zo svojho neplnenia povinnosti vyťažiť. Trval na námietke započítania. Pri zohľadňovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia navrhol brať do úvahy aj to, že úverová zmluva bola uzavretá v roku 2008 s jeho právnym predchodcom, pričom tých bolo viacero, a preto už nemožno hovoriť o žiadnej preventívnej funkcii primeraného finančného zadostučinenia, ani jeho sankčnej funkcii. Dodal, že k postúpeniu pohľadávok došlo v dôsledku neplnenia povinností žalobcu.

13. Na pojednávaní dňa 07.09.2020 vypovedal žalobca, ktorý v rámci výsluchu uviedol, že on tomu veľmi nerozumie, len chce, aby sa to už od toho roku 2008 ukončilo. Pôvodné konanie sp. zn. 5C/186/2011 vnímal tak, že dochádzaním na súd bol ukrátený o svoj čas. Celé toto konanie zle psychicky znášal, že mal z toho stres, nespavosť, manželka sa s ním nerozprávala a rodina ho „dávala dole“. Najviac sa bál toho, že bude musieť platiť za niečo, čo by platiť nemal. Uplatneným nárokom sleduje, aby sa to konečne vyrovnalo, vyriešilo, aby už bol koniec. K výške uplatneného nároku sa nevedel vyjadriť, uviedol, že to skoncipoval jeho právny zástupca. Žalobca tiež uviedol, že od pôvodného veriteľa si požičal cca 500.000,00 Sk na kúpu auta, splatil asi tri splátky, spolu asi 3.000,- Eur. Asi po 3 mesiacoch mu bolo toto auto ukradnuté, rozbilo sa a ďalej už nesplácal. Za posledných 10 rokov je voči nemu vedená ešte jedna neukončená exekúcia. Na otázku právneho zástupcu žalovaného uviedol, že si nepamätá koľkokrát sa zúčastnil pojednávani v základnom konaní sp. zn. 5C/186/2011, uviedol, že možno 4-krát.

14. Právny zástupca žalobcu v záverečnej reči uviedol, že na podanej žalobe trvajú. Vyslovil, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že boli splnené predpoklady podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko žalobca sa úspešne domáhal svojho spotrebiteľského práva, o čom svedčí aj rozsudok tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 5C/186/2011. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia, mal za to, že suma rovnajúca sa sume 6.347,61 Eur, ktorú súd v základnom konaní zamietol, je primeraná. Žiadal priznať trovy konania.

15. Právny zástupca žalovaného v záverečnej reči uviedol, že navrhujú žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 14.500,00 Eur. Do podania žaloby v pôvodnom konaní zaplatil len malú časť a v pôvodnom konaní bola žalovaná suma vyše 12.300,00 Eur. Rozsudkom v pôvodnom konaní bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému bezmála 6.000,00 Eur, avšak doposiaľ

nezaplatil nič. Aj napriek tomu žiada poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo výške cca 6.300,00 Eur, ale podľa jeho názoru výšku tejto sumy nezdôvodnil. Aj keď dôvodom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia majú byť dôsledky vedenia súdneho konania, samotný žalobca ich podľa neho uvádzal len paušálne, nekonkrétne a len ako všeobecné dôsledky vedenia konania. Boli to len tvrdenia žalobcu, ktoré ničím nepreukázal.

16. Žalovaný sa v priebehu sporu vyjadril do konania podaniami zo dňa 29.01.2019 a zo dňa 11.06.2020. Vo vyjadreniach poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, z ktorého vyplýva, že pod úspešným uplatnením nároku z porušenia práva alebo povinnosti je potrebné chápať napr. nárok na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. O taký prípad v tejto veci nešlo, keďže zamietnutie žaloby v základnom konaní bolo založené na účinkoch odstúpenia od zmluvy. Tiež tvrdil, že v danej veci nemožno aplikovať ani rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/80/2016, keďže v tomto prípade bol spotrebiteľ čiastočne úspešný, keďže úver bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný opäť tvrdil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, nenaplnenie zákonného predpokladu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ako aj neprimeranosť výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Okrem toho žalovaný poukázal aj na vznesenú námietku započítania pre prípad, ak by sa súd nestotožnil s jeho argumentáciou. Vo vyjadrení zo dňa 11.06.2020 žalovaný argumentoval rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Podľa žalovaného najvyšší súd v bode 18. odôvodnenia vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. tiež konštatoval: „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“ Podľa žalovaného tento predpoklad nebol v prejednávanej veci naplnený. Čiastočný neúspech žalovaného v postavení žalobcu v základnom konaní nebol odôvodnený neprijateľnými zmluvnými podmienkami úverovej zmluvy, či iným porušením spotrebiteľských práv a povinností, ale bol dôsledkom posúdenia účinkov odstúpenia od úverovej zmluvy. Okrem toho žalovaný poukázal na pasivitu spotrebiteľa v pôvodnom konaní, keďže tento sa pojednávaní nezúčastňoval a k veci sa nevyjadroval. Preto navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

17. Z rozsudku tunajšieho súdu č. k. 5C/186/2017-197 zo dňa 12.10.2017, právoplatného dňa 24.11.2017 vyplýva, že v právnej veci žalobcu, v tejto veci žalovaného, proti žalovanému, v tejto veci žalobcovi, súd uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému sumu 5.959,89 Eur s prísl., v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rovnako nepriznal nárok na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. V bode 35. odôvodnenia rozsudku súd konštatoval, že aj v prípade, ak by nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, teda ak by zmluvný vzťah trval, súd by nemohol priznať žalobcovi poplatky a dohodnuté úroky, a to s poukazom na § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože zmluva neobsahovala všetky zákonom predpokladané náležitosti (napr. konečná splatnosť úveru). V bode 36. odôvodnenia rozsudku súd konštatoval, že odstúpením od zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu bola zmluva od začiatku zrušená, a preto je žalovaný povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Žalobca nemá nárok na žiadne poplatky, zmluvné pokuty, iné sankcie a príslušenstvo a nemôže na základe zrušenej zmluvy započítať úhrady žalovaného na úroky, poplatky, zmluvné pokuty, poistné a iné príslušenstvo. Okrem toho súd v označenom bode odôvodnenia rozsudku konštatoval aj to, že zo všeobecných podmienok vyplýva, že odstúpením od zmluvy nie sú dotknuté práva veriteľa na náhradu škody, zmluvné pokuty a príslušenstvo pohľadávky. Takéto zmluvné dojednanie súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Súd pripomenul, že okrem dojednania o odstúpení od zmluvy, ktoré bolo súčasťou všeobecných podmienok koncipovaných v rámci formulárovej zmluvy, existujú aj iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia. Odstúpenie od zmluvy má bez ďalšej dohody iné účinky ako napríklad výpoveď zmluvy alebo vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. V bode 37. odôvodnenia rozsudku súd tiež uviedol, že odstúpením od zmluvy sa zrušuje aj časť zmluvy o splatnosti jednotlivých splátok, o výške dohodnutého úroku, zmluvných pokutách, nákladoch v súvislosti s výkonom záložného práva a poistením, a preto žalobcovi nepatrí ani úrok, ani zmluvná pokuta, ani náklady v súvislosti s výkonom záložného práva.

18. Vo veci sp. zn. 5C/186/2011 vstúpil do konania vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý podal do konania vyjadrenie, v ktorom uviedol, že nie je potrebné argumentovať neprijateľnými zmluvnými podmienkami úverovej zmluvy, keďže táto odstúpením od zmluvy, bola od začiatku zrušená, čo znamená, že žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Na pojednávaní dňa 17.05.2013 nebol prítomný ani žalovaný, ani vedľajší účastník. Na pojednávaní dňa 28.06.2016 bol prítomný žalovaný aj právny zástupca vedľajšieho účastníka, avšak pojednávanie bolo odročené z dôvodu nedostatkov na strane právneho zastúpenia žalobcu. Na pojednávaní dňa 12.10.2017 nebol prítomný ani žalovaný, ani vedľajší účastník.

19. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Krajský súd v Prešove v uznesení č. k. 12Co/63/2019-113 zo dňa 07.11.2019, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v danej veci zo dňa 05.02.2019, v bodoch 16. a 17. odôvodnenia rozhodnutia poukázal na interpretačné pravidlo obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Preto v predmetnom prípade právoplatným ukončením konania vo veci sp. zn. 5C/186/2011, bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie.

21. K uvedenému považuje súd za právne významné poukázať aj na žalobcom, ale aj žalovaným zmienený rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v ktorom tento súd v bode 18. odôvodnenia (odvolávajúc sa na svoje skoršie rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Cdo/389/2015) konštatoval: „Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

22. Aj použitím doslovného gramatického výkladu vo vzťahu k vyslovenému právnomu názoru Najvyššieho súdu SR súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre uplatnenie práva žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Totiž pojem „judikovať“ neznamená vysloviť právny záver len vo výroku rozhodnutia a dokonca neznamená len „ratio decidendi“, teda nosný dôvod rozhodnutia, ale za judikovanie je potrebné považovať aj „obiter dictum“, teda marginálne závery rozhodnutia súdu. Je nepochybné, že v základnom konaní sp. zn. 5C/186/2011 súd čiastočne vyhovel žalobe a žalobu v časti o zaplatenie sumy 6.347,61 Eur s prísl. zamietol. V základnom konaní súd jednoznačne konštatoval, že pokiaľ by aj nedošlo k zrušeniu zmluvy ex tunc odstúpením od zmluvy, žalobca by nemal nárok na zmluvný úrok a poplatky z dôvodu, že úverová zmluva neobsahovala všetky náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. (napr. konečnú splatnosť úveru). Z uvedeného potom nemožno vyvodit' iný záver než ten, že žalobca bol v postavení žalovaného ako spotrebiteľa v pôvodnom konaní voči žalovanému (dodávateľovi) čiastočne úspešný. Preto sú splnené predpoklady podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona š. 250/2007 Z. z.

23. Odvolací súd súčasne vyslovil, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, pretože už v pôvodnom konaní sp. zn. 5C/186/2011 vystupoval v spore ako žalobca, pričom skutočnosť, že na základe zmluvy o

postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu pohľadávky z úverovej zmluvy na žalovaného, ho nezabavuje zodpovednosti za konanie, v dôsledku ktorého si žalobca uplatňuje svoj nárok.

24. Vo vzťahu k uvedenému považuje súd za potrebné dodať, že postúpenie pohľadávky v zmysle § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vnímať ako singulárnu sukcesiu, ku ktorej dochádza na základe právneho úkonu (zmluva o postúpení pohľadávok), čoho dôsledkom je, že do hmotnoprávneho vzťahu nastupuje tretí subjekt. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalovaného ako postupcom a žalovaným ako postupníkom zo dňa 30.09.2011, bola na žalovaného postúpená aj pohľadávka voči žalobcovi majúca základ v úverovej zmluve zo dňa 04.6.2008 (č.l. 164-168 spisu 5C/186/2011). Tým sa žalovaný stal z hľadiska hmotného práva nositeľom práv a povinností vyplývajúcich z danej zmluvy. Okrem toho žalovaný už v pôvodnom konaní sp. zn. 5C/186/2011 vystupoval v procesnom postavení žalobcu, ktorý si voči žalovanému (v danom prípade žalobcovi) uplatňoval nárok zo zmluvy, o ktorej súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5C/186/2001 zo dňa 12.10.2017 okrem iného konštatoval, že neobsahuje predpísané náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., a preto úver na základe nej poskytnutý bol bezúročný a bez poplatkov. Bolo by nespravodlivé, ak by žalovaný mohol profitovať z prevodu práv a povinností svojho právneho predchodcu a uplatňovať si voči žalobcovi nároky z úverovej zmluvy, k čomu došlo v základnom konaní, ale neznášal by následky konaní svojho právneho predchodcu majúce základ v tomto hmotnoprávnom vzťahu (úverovej zmluve). Vychádzajúc z uvedeného, ako aj rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, je súd toho názoru, že žalovaný zodpovedá žalobcovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v zmysle zásady ochrany spotrebiteľa.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

26. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Sankcie za diskriminačné správanie musia byť „účinné, primerané a odradzujúce“ (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 7.12.2017).

27. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

28. Súd mal preukázať, že žalobca bol v základnom konaní v procesnom postavení žalovaného čiastočne úspešný. Žalovaný namietal, že žalobca nebol v naznačených súvislostiach aktívny, keďže do konania nepodal vyjadrenie a nezúčastňoval sa na pojednávaníach. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalovaný sa skutočne v základnom konaní nevyjadril k žalobe a z troch uskutočnených pojednávaní bol prítomný len na jednom. Súd je však toho názoru, že v takýchto prípadoch nemožno opomenúť, že tento druh konania, v ktorom na ktorejkoľvek strane stojí spotrebiteľ, je sporom s ochranou slabšej strany. A v tomto svetle k spotrebiteľovi pristupuje aj súd. Ako už súd uviedol, v odôvodnení rozsudku vo veci sp. zn. 5C/186/2011 súd jednoznačne konštatoval nedostatky v úverovej zmluve. Bez ohľadu na to, že zmluva bola zrušená odstúpením od zmluvy, tieto nedostatky tu boli a právny predchodca žalobcu ich voči žalobcovi uplatnil, v čom neskôr v podobe uplatnenia nároku na súde pokračoval aj žalovaný. Nepochybne účel svätých prostriedkov a niet preto pochybností o tom, že žalovaný

bol ako spotrebiteľ v základnom konaní čiastočne úspešný, čím došlo k naplneniu dikcie tretej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

29. Výška primeraného finančného zadostučinenia nie je v zákone explicitne definovaná, ale je ponechaná na úvahu súdu, ktorý vyhodnocuje jej primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

30. Súd žalobcovi priznal titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu 500,00 Eur. V tejto súvislosti mal na pamäti satisfakčnú funkciu primeraného finančného zadostučinenia. Podľa názoru súdu práve táto suma dostatočne kompenzuje vzniknutú ujmu žalobcovi, ktorý ako sám uviedol, pôvodné konanie zle psychicky znášal, keďže čakal, koľko bude musieť žalovanému zaplatiť, hoc by to platiť nemusel. V tomto kontexte súd zohľadnil aj žalovaným pertraktovanú „pasivitu“ žalobcu v základnom konaní. Aj keď procesná aktivita žalobcu v pôvodnom konaní ostáva otázná, je potrebné zohľadniť, že žalobca mal o prebiehajúcom konaní vedomosť a jedného pojednávania sa aj zúčastnil. Toto zistenie nevylučuje tvrdenia žalobcu, že konanie zle psychicky znášal. Každý človek je individualitou a jeho postoj k problému nemusí vždy zrkadliť všeobecné očakávania. Tak tomu bolo aj v danom prípade, keď žalobca nevyvíjal procesnú aktivitu voči žalovanému, čo však neznamená, že vedomosťou o spore netrpel.

31. Súd vzal zreteľ aj na sankčnú a odradzujúcu zložku primeraného finančného zadostučinenia, pričom aj z tohto pohľadu sa suma priznaná žalobcovi javí ako primeraná. Aj keď žalovaný je nositeľom hmotných práv a povinností vyplývajúcich z pôvodnej úverovej zmluvy, predsa len súd zohľadnil, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným z pohľadu uplatnenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nebol bezprostredný. Aj napriek tomu taký vzťah nesie v sebe riziká, s ktorými zákon spája následky v podobe uplatnenia práv spotrebiteľmi voči dodávateľom za splnenia zákonom stanovených podmienok.

32. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadostučinenia, ktorá nemôže byť svojvoľná, je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadostučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Odôvodnenie priznanej výšky musí byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadostučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2020 zo dňa 18.08.2020).

33. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadostučinenia žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 3Co 53/2016 zo 04.10.2016, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa.

34. Súd rešpektuje právny názor obsiahnutý v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 3Co 53/2016 zo 04.10.2016, avšak je toho názoru, že v danom spore je potrebné vychádzať z okolností tohto prípadu. V danom prípade súd zohľadnil závažnosť porušenia práv, keď medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom došlo k zrušeniu zmluvy, ale na druhej strane súd v základnom konaní vytkol úverovej zmluve nedostatky, s ktorými zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Súd nepochyboval o tvrdeniach žalobcu, že základné konanie ťažko znášal. Súd neopomenul ani tvrdenie žalobcu, že právnemu predchodcovi žalovaného prestal splácať poskytnutý úver, keďže auto, na kúpu ktorého si úver vzal, mu ukradli a bolo rozbité. Toto tvrdenie žalovaný nepoprel. Na druhej strane ani taká okolnosť nemôže zbaviť spotrebiteľa povinnosti splatiť dodávateľovi to, na čo má nárok. Okrem toho, a to v neposlednom rade, súd zohľadnil aj tvrdenie žalobcu, ktorý v rámci svojho výsluchu uviedol, že tomu nerozumie a nevedel zdôvodniť výšku primeraného finančného zadostučinenia s odôvodnením, že to koncipoval jeho právny zástupca.

35. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že výška priznanej sumy je adekvátna. Súd sa nestotožnil s nárokom žalobcu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 6.347,61 Eur rovnajúcej sa sume, priznanie ktorej súd v pôvodnom konaní zamietol. Preto súd žalobu čo do nároku prevyšujúceho sumu 500,00 Eur zamietol. Totiž ak by súd pristúpil k danému inštitútu rýdzo formálne

a matematicky, šlo by o kompenzáciu toho, čo chcel žalovaný od žalobcu v základnom konaní získať. Takéto poňatie veci by podľa názoru súdu nebolo v naznačených súvislostiach spravodlivé. Hoci nárok na primerané finančné zadosťučinenie nemožno porovnávať s nárokom žalovaného voči žalobcovi v základnom konaní, predsa len nemožno opomenúť argument žalovaného o tom, že žalobca mu dlh právoplatne priznaný súdom v základnom konaní neplní, čo žalobca nepoprel, ale svojmu ujmu pociťuje. Preto súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá podľa názoru súdu obstojí aj pri konfrontácii s nepísanými pravidlami slušnosti, etiky, vo všeobecnosti s dobrými mravmi. Inými slovami, a to už aj vzhľadom k vysloveným záverom, aby došlo k naplneniu účinnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a aby tým súd kompenzoval nemajetkovú ujmu žalobcu, sa priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,00 Eur javí najviac vhodné, primerané a nemajúce charakter obohacovania sa spotrebiteľa na úkor žalovaného.

36. Súd sa zároveň nestotožnil s kompenzačnou námietkou vznesenou žalovaným in eventum, v rámci ktorej žalovaný navrhol započítať sumu, ktorú by súd titulom primeraného finančného zadosťučinenia považoval za primeranú, oproti jeho pohľadávke priznanej voči žalobcovi rozsudkom tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 5C/186/2011, právoplatným dňa 24.11.2017. Súd sa s touto obranou žalovaného nestotožnil z dôvodu, že tým by sa oslabil pozícia žalobcu v tom zmysle, že žalovanému by nič nebránilo pristúpiť k nútenému výkonu rozhodnutia na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a vymáhať priznaný nárok (rozsudok sp. zn. 5C/186/2011 z 12.10.2017), zatiaľ čo žalobca by prípadnou kompenzáciou v tomto spore prišiel o to, čo by mu súd inak priznal.

37. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, ani zneužitie práva. Zároveň priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v danej výške plní dostatočnú odradzujúcu funkciu voči nadobúdateľom pohľadávok od dodávateľov, majúcich základ v spotrebiteľských zmluvách, ktoré z hľadiska ochrany spotrebiteľa neobstoja v rámci súdnej kontroly vôbec alebo čiastočne.

38. O nároku na náhradu trov konania (konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania) súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 s poukazom na § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd vychádzal zo zásady úspechu zakotvenej v § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorej súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca bol úspešný nielen v konaní na súde prvej inštancie, keďže mu súd priznal nárok, ktorý závisel od úvahy súdu, ale bol úspešný aj v rámci odvolacieho konania, keďže na základe odvolania ním podaného odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca bol teda úspešný v základe nároku, keďže priznanie primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Preto súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolať, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.